

Camilla Strandman, offentligt inlägg på FB: brev till Skärgårdsstiftelsen

Idag damp avin för att betala "vänskap" med Skärgårdsstiftelsen för 2023 ner i postlådan. Då skickade jag nedanstående mejltext till kansliet@skargardsstiftelsen.se med rubriken "Avslutande av vänskap":

Till kansli, ledning och styrelse i Skärgårdsstiftelsen

Det är med sorg i hjärtat som jag skriver detta mejl.

Jag har varit engagerad i Skärgårdsstiftelsen på en mängd olika sätt ända sedan 1973, då jag började som praktikant på Arholma. Därefter har jag under åren naturligtvis varit först medlem och senare vän, samtidigt som jag varit arrendator, uppdragstagare och vissa perioder även styrelseledamot. Under dessa 50 år (!) har många förändringar skett i verksamheten, naturligt att stiftelsen måste utvecklas och nya tider ställer nya krav. En del har varit till det bättre medan annat kanske inte alltid har lett framåt, MEN aldrig tidigare har något så förödande som senaste årets dråpslag mot stiftelsens grundtankar genomförts. Det har varit en resa på ett allt brantare sluttande plan, där kansli- och kontorsanställda blivit allt flera och samtidigt har deras kunskaper om det dagliga fältarbetet minskat på ett oroande sätt. Det har lett till att man upplevt sig sakna kontroll och insyn i vad de skärgårdsanställda "gör på jobbet", vilket i sin tur medfört att man inte förstått att ta nytta av den enorma kompetens som fanns bland fältpersonalen. Stiftelsen har i allt högre grad engagerats i olika projekt där man fått medel från externa finansörer på EU- och riksnivå liksom från företagsdonationer. Dessa projekt har sedan drivits med extern ledning som ofta inte ens kommunicerat med de berörda lokala tillsynsmännen. Kanslipersonalen har därtill kommit allt längre bort från vardagsarbetet ute i skärgården, inte konstigt att förtroendeklyftor uppstått.

Men en bra ledning hade kunnat överbrygga dessa problem, och det moderna managementsystemet "tillitsbaserade arbetssätt", som stiftelsen under många tidigare år tillämpat, hade med all säkerhet kunnat utvecklas till en bra modell där alla parter känt sig trygga. Istället valde ledning och styrelse att totalt köra över fältpersonalen, dess samlade kompetenser och önskemål. Man vägrade till och med att träffa berörda anställda och diskutera det katastrofala omorganisationsförslaget. Att en upprörd skärgårdsstorm väcktes är ingen underdrift, sällan har man hört talas om en sådan otroligt dåligt genomförd förändringsprocess. I det längsta trodde jag själv att förslaget skulle dras tillbaka, men så blev ju tyvärr inte fallet.

Det finns ingen möjlighet att återfå den uppsagda personalen, deras kunskaper och förtroende som helhet. Skärgårdsstiftelsen har också en lång historia där många bofasta varit ganska kritiska, men där tillsynsmannakåren bestående av skärgårdsbor, ändå utgjorde ett slags alibi och en länk till skärgårdsverkligheten. Den genomförda omorganisationen har kapat dessa band, och förtroendet för stiftelsen bland de bofasta är sannolikt åter nere på noll, eller strax därunder. Det är lätt att förstöra decenniernas förankringsarbete, nu återstår att se om det någonsin går att få skärgårdsborna att se positivt på stiftelsen igen.

Stiftelsens VD har under processen uttalat att hon tycker att stiftelsen framför allt är ett fastighetsbolag. Min replik blir nu: Ett fastighetsbolag får klara sig med vanligt ekonomiskt grundarbete, där finns inte plats för några "vänner" eller stödkoncept.

Härmed avslutar jag min "vänskap" med Skärgårdsstiftelsen och undanber mig påminnelser om att jag inte betalat in till "Skärgårdsvän 2023" enligt utsänd avi.

Vännummer: 12554

Camilla Strandman, Örvik, Östhammar

(Tidigare: Östanviks gård, Nämdö, åren 1982-2014)

PS. Nu tillträder en ny politisk styrelse, och ingen hoppas mer än jag att den hugger i med det svåra arbetet att återupprätta förtroende och fungerande verksamhet i skärgården. Om det lyckas så vore det sannerligen roligt att i framtiden åter bli stödjande "Skärgårdsvän"